

generelt forbud mod privat arbejdsanvisning. Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens nævnte betænkning, der (jfr. betænkningen side 40) som begrundelse nævner dels det beskyttelseshensyn, der også ligger til grund for den gældende lovs — noget snævrere — forbud mod privat arbejdsanvisning, og dels hensynet til den koncentration og effektivisering af hele arbejdsformidlingsapparatet, der tilsigtes med det samtidig fremsatte forslag til ændring af loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. Endelig henviser betænkningen til, at det vil være bedst stemmende med internationale konventioner på dette område at søge mulighederne for at drive privat arbejdsanvisning begrænset.

Regeringen, der kan tiltræde disse synspunkter, er yderligere af den opfattelse, at et principielt forbud mod privat arbejdsanvisning, hvad enten denne sker mod vederlag eller vederlagsfrit, er et nødvendigt supplement til de nævnte foreslåede ændringer i loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. Man har derfor ment at burde søge forbudet mod privat arbejdsanvisning skærpet således som nu foreslået.

De samme synspunkter ligger til grund for den nedenfor nævnte begrænsning af lovens undtagelsesbestemmelser.

3. Den gældende lovs muligheder for meddelelse af anerkendelser eller tilladelser, der undtager fra forbudet mod privat arbejdsanvisning mod vederlag, er omhandlet i lovens § 1, stk. 2 og 3, der under visse betingelser giver en direkte ret til anerkendelse, i § 1, stk. 4, § 2, stk. 1, og § 3, stk. 2, der under forudsætning af behov giver mulighed for tilladelse eller bevilling, samt i § 2, stk. 5, der giver ret til efter ansøgning inden for en vis frist at fortsætte driften af et ved lovens ikrafttræden (1. oktober 1933) bestående husgerningskontor.

Det foreslås nu, at samtlige disse anerkendelser og bevillinger bortfalder den 1. juli 1969, dog med mulighed for — under forudsætning af behov — at opnå tilladelse til fortsat virksomhed efter ansøgning, der vil være at indsende senest den 31. marts 1969.

Herudover foreslås det, at arbejdsministeren bemyndiges til at give tilladelse til udøvelse af privat arbejdsanvisning inden for faglige eller stedlige områder, hvor behovet for arbejdsanvisning ikke kan tilfredsstilles på anden måde. Bemyndigelsen tænkes kun anvendt i yderst begrænset omfang.

4. Som det fremgår af arbejdsgruppens betænkning (jfr. side 41-43), har der været overvejende stemning for, at der bør sættes snævre grænser for vikarbureauernes virksomhed. Gruppen har imid-

lertid — på grund af de vanskeligheder, der er forbundet med at afgrænse vikarbureauer fra anden entreprenørvirksomhed — ikke kunnet afgive endelig indstilling om spørgsmålet. Der peges i betænkningen på tre muligheder, nemlig *enten* at spørgsmålet stilles helt i bero på mere dybtgående undersøgelser, end arbejdsgruppen har været i stand til at foretage, *eller* at bureauerne søges sidestillet med privat arbejdsanvisning, hvilket vil sige, at de forbydes, *eller* endelig at der etableres et tilsyn med bureauerne fra arbejdsdirektoratet. De sidste to muligheder forudsætter et kriterium til adskillelse af vikarbureauerne fra anden entreprenørvirksomhed. Dette kriterium opstilles i betænkningen ved en definition af vikarbureauernes virksomhed som „udlejning af arbejdskraft, hvor ansættelse hos udlejer kun omfatter det enkelte udlejningsforhold“.

Regeringen, der er af den formening, at såvel hensynet til beskyttelse af vikarer som hensynet til arbejdsanvisningens effektivitet tilsiger en kontrol fra det offentliges side med virksomheder af denne art, har dog ment at burde være tilbageholdende med hensyn til på det foreliggende grundlag at stille forslag om alt for kraftige indgreb.

Det foreslås derfor, at arbejdsministeren bemyndiges til at fastsætte regler for et tilsyn med vikarbureauer, idet man herved har lagt den af arbejdsgruppen anvendte definition til grund.

Regeringen er dog tillige enig med arbejdsgruppen i, at problemerne i forbindelse med vikarbureauer bør underkastes en dybtgående undersøgelse. En sådan undersøgelse er igangsat, men har ikke kunnet påregnes gennemført inden udgangen af 1967, der i § 4 i lov nr. 40 af 22. februar 1967 er fastsat som frist for fremsættelse af forslaget til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. og nærværende lovforslag (jfr. bemærkningerne under pkt. 1 til førstnævnte lovforslag).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Det foreslås i stk. 1, at en inden lovens ikrafttræden meddelt tilladelse eller bevilling i tilfælde af behov kan forlænges. Ansøgning herom må dog indgives inden 1. april 1969, d.v.s. inden 1 år efter lovens ikrafttræden.

Herudover foreslås det i stk. 2 at give arbejdsministeren adgang til i et begrænset omfang at meddele tilladelse til privat arbejdsanvisning. Denne dispensationsbestemmelse er i overensstemmelse med det i arbejdsgruppens betænkning anførte (jfr. s. 38-40) i første række tænkt bragt i anvendelse